

Elena Vlădăreanu

August

NEMIRA

Din sat până la plajă făceam aproape o oră. Puteam să luăm ceva până acolo, un tractor cu remorcă făcea drumurile astea la fiecare cînșpe minute, dar noi preferam să ne târâm picioarele prin stratul gros de nisip. Papucii ne tot scăpau din picioare, trebuia să ne oprim și să-i dezgropăm, să-i scuturăm, să ni-i punem iar; nici desculți nu puteam merge, nu atît pentru că nu suportam fierbințeala nisipului, cît de teama de șerpi, scorpioni, insecte. Și teama asta nu era deloc de neglijat; faptul că umblam doar noi, patru oameni, eu, T., Alex și Mihai, prin nisipul fierbinte ne sporea sentimentul de nesiguranță, de singurătate. Convingerea că acolo o să crăpăm, bâzâiți de muște, acoperiți de nisip, printre tufele de ghimpi, nu ne dădea pace, fiecare dintre noi era îngrozit, în felul lui, dar nu vorbeam deloc despre asta, nici măcar glume cu băi, șarpele! nu mai făcea nimeni. Ajungeam însă pe plajă, unde nu eram decît noi, nisipul și apa fără sfârșit, așa că nimic altceva nu mai conta și nici nu mai exista.

Nu eram obișnuită să rămân dezbrăcată și, cumva ca să mă menajeze pe mine, nici ei nu se dezbrăcau deși, cu siguranță, în

alte condiții ar fi făcut-o. Nici măcar nu au încercat să mă convingă, simțeau și ei probabil că ar fi prea mult, nici măcar nu ne cunoșteam prea bine, ei se știau cu T., dar cu mine nu se văzuseră decât de două-trei ori până atunci. Ei nu prea intrau în apă, se întorceau doar de pe o parte pe alta sub soarele fierbinte, gâlgâiau bere din ce în ce mai caldă, rareori ronțăiau vreun biscuit plin de nisip găsit pe fundul rucsacului, fumau și îngropau mucurile în jurul prosopului. Se știau atât de bine, că nici de spus nu mai aveau ce să-și spună. Abia după câteva ore bune de stat în soare îi vedeam cum se ridică toți trei, cum aleargă spre apă, cum intră lovind apa, fără să stea ca mine, o grămadă, ca să se obișnuiască. Înotau douăzeci de minute, ca după ceasornic, se întorceau să facă iar groapă în nisip, mutându-se de pe o parte pe alta, trecând bricheta și berea răsuflată de la unul la altul. Unul dintre ei putea scoate pachetul de cărți, dar nici asta nu dura prea mult, whist-ul întotdeauna era prea lung și altul se plictisea și strica jocul, al treilea nu voia 66, că e stupid și că niciodată nu înțelege regulile, iar popa prostu' cât poți juca? Și iar țigările, și iar crema de protecție, și iar dărele grase de pe picioare și brațe, de care se lipesc firicele de scoici, și iar berea fierbinte pe gâtlejul grunjos. Până când cineva dădea semnalul, hai să mergem. Atunci își aminteau de mine, îmi făceau semne cu brațele, vedeam trei perechi de brațe încrucișându-se–depărtându-se–încrucișându-se–depărtându-se la trei înălțimi diferite. Și înțelegeam că trebuie să ies, mai înot de două ori în larg și ies, așa îmi ziceam. Dar niciodată nu mă mulțumeam cu atât, apa era așa cum rareori întâlnești, caldă ca o supă și limpede, vedeam peștiuci cât degetul mic înotând pe lângă mine, încercam să-i prind și ei îmi lăsau în mână o

atingere electrică. Așa că mai înotam câteva minute bune în timp ce trăgeam cu coada ochiului spre ei, vedeam cum fiecare își scutură prosopul pe care a stat, îl împătorește și îl îndeasă în rucsac, își trage pantalonii scurți și tricoul, cum își adună papucii de prin nisip, după care toți se întorceau cu fața spre mine, în așteptare. Nu își pierdeau niciodată răbdarea, parcă asta ar fi fost menirea lor dintotdeauna: să mă aștepte pe mine să obosesc, sau să mi se acrească de atâta apă, sau să mi se facă foame, doar să vin. Începeam să înot spre mal când ei erau cu fața spre mine și nu ieșeam din apă decât atunci când simțeam că adun în slip tot nisipul de la țărm; mă îndreptam agale spre ei, T. îmi întindea un prosop, apoi sariul galben de șifon, credeam că nu te mai saturi, spunea un altul, iar eu mormăiam cu dinții clănțănind, scuze, afară nu mai era atât de cald, soarele deja coborâse mult spre apus, briza era necruțătoare. Și iar aproape o oră prin nisip, dar cum soarele nu mai clocotea pe pielea noastră, și teama de șerpi, și cea de scorpioni le simțeam domolite.

La finalul unei astfel de zile, când vacanța mea și a lui T. era deja terminată, când nu mai aveam de stat decât o zi, l-am cunoscut pe Casian, ultimul venit. Pe Casian și pe femeia lui mare.

Mă zărise înainte ca eu să-l fi zărit pe el. Dar atunci, când mă privea înotând, nu se aștepta la nimic, sunt sigură.

I-am întins mâna lipicioasă de sare și plină de nisip, iar el abia a atins-o, mi-a strâns doar o secundă vârfurile degetelor, cumva cu scârbă, dar mie mi-a fost și mai scârbă și mi-a fost la fel de clar ca forța năucitoare a căldurii în miezul zilei că o forță, tot năucitoare, preia controlul.

Nu pe plajă am cunoscut-o pe femeia lui mare. Ea ne aștepta la capătul drumului, la casa în care stăteam cu toții, am văzut-o când am ajuns acolo, își odihnea trupul ciolănos pe o bancă lipită de gard, sub smochinul sterp. Avea o rochie înflorată lungă, maci uriași galbeni și roșii pe fond verde, șic și mare, ar fi intrat în ea cinci bărbați. Casian s-a oprit în dreptul ei, ea s-a ridicat ca la comandă, drepti în fața lui, iar el i-a prins capul mare și blond cu o mână într-un fel decisiv și viril și i-a băgat limba în gură. Câteva secunde doar, imediat i-a dat drumul și ea a picat pe bancă, un sac mare de carne, greu și moale.

Ne-am scuturat prosoapele și hainele de nisip, le-am agățat care pe unde și ne-am strâns pe lângă masa pe care am început să aducem fiecare ce nimerea de prin frigider și bucătărie: roșii, brânză, resturi de salam, Alex a adus o pălărie plină de nuci verzi și un cuțitaș cu care să le deschidem, T., ultimul pet de bere și pahare, iar Mihai a venit din casă cu o pungă de napolitane,

Ladies, a spus el, astea-s pentru voi. Femeia cea mare l-a fixat câteva secunde bune. Imediat mi-am spus și am fost cât pe ce să le spun și lor, dacă privești pe cineva mai mult de cinci secunde, ori vrei să-l omori, ori să-l fuți, cică nici în filme oamenii nu mai au voie să se holbeze unii la alții mai mult de cinci secunde, dar m-am abținut,

Eu sunt cuman, a început Casian, când noi nici nu ne așezaserăm bine la masă. Nu am niciun fel de îndoială! Din centrul Moldovei, pe acolo au trecut, eu sunt de lângă Vaslui, adică ta-taie-miu și mamaie-mea erau de-acolo. Covurlui, Bahlui, Vaslui, astea, da? Sunt cumane. Și Bărăgan la fel. Sau Caracal. Nu râdeți, proștilor, că au ajuns până la Porțile de Fier!

A, atunci și Tucă e cuman, nu doar tu, a zis Alex.

Prietene... nu mă-ntrerupe când vorbesc despre cumani, noi nu glumim aici.

Hai, lasă-ne, Casiane, mai bine dă și tu o bere, vezi că e chioșc după colț. Și ia și-o pâine, că nu mai e decât asta, i-a fluturat Mihai prin fața ochilor o felie mucegăită.

Bă, fraierilor, țara asta de cumani a fost făcută, adică de străstrăstrăstrătataie-miu. Da' ce, ați auzit voi de cumani? Ați auzit o pulă, nimic nu s-a prins de voi, ca rața prin apă ați trecut prin școală, vai de mama voastră, sărakilor.

Siiigur, fix la cumani și la pecenegi ne stătea nouă mintea, Casian, da? Casian mă cheamă. Țsta-i cuman!

E o pulă cuman, ești prost! E de origine latină toată ziua, de unde cuman? i-a întors-o Alex.

Eu m-am apropiat de T. și i-am șoptit la ureche, cât de ușor am putut:

Ce vrea de fapt cretinul ăsta, că nu înțeleg. Mă seacă de mor.

Dar T. nu a făcut ce mă așteptam să facă. Nu a zis hai la plimbare sau hai să luăm bere sau hai să mâncăm în campus sau să-mi zâmbească în felul ăla conspirativ, doar de noi știut. Nu. Nimic din toate astea. În schimb s-a ridicat, m-a luat de mână,

Vino puțin, a spus printre dinți și m-a condus la poartă, apoi în stradă,

Uite ce e, nu am chef să începi cu căcaturile tale. Nici mie nu mi-e simpatic, dar mai avem o zi de stat aici și nu am chef să faci tu pe intelectuală! Mi-a întors spatele, a intrat în curte, s-a așezat la masă și și-a tăiat o bucată de brânză.

Știți de ce mi-e ciudă? Că dacă io sunt cuman, înseamnă că și bulangiu' de taică-miu e tot cuman, căca-m-aș în el.

Ce-ai, bă, acum cu tac-tu, ești nebun?

Ce am? Ce am, Alexandre, puiule, ce am? Futu-l în gură să-l fut! Pulangiul mă-sii! Căca-m-aș pe el de muist! Hai să vă arăt, și a scos telefonul din buzunar, a început să butoneze, câteva secunde, fără succes,

Mă fut, nu-i net.

Păi, nu e net, Casiane, că suntem la capătul lumii, dacă faci un pas, cazi în gol. Și ia nu mai înjura atâta, că sunt și doamne de față!

Lasă-l, Alex, că vorbește în cumană și nu ne prindem noi.

Ce prost ești, Mihăiță, să-mi bag...

Cum unii vorbesc numai cu mânz, brânză, viezure, și Casian al nostru are cuvintele lui preferate în limba cumană. Alex mai să se-nece de răs, și Mihai râdea, T. zâmbea în barbă, așa, cu ei, fără a fi de fapt cu ei, doar Casian se făcea că plouă, tot cu cuțitul la brâu, acum îl împlântă în vreunul dintre noi, mă gândeam.

Adică cum, Alexandre? Să nu mai zic cu fut, pulă, pizdă, căcat, de-astea? Te deranjează, tu, și i-a dat ușor, așa, în glumă, cu dosul palmei peste obraz femeii lui mari. Ea nu a spus nimic, doar a ridicat din umeri. La mine nici nu s-a uitat.

Zi, tu, te deranjează dacă spun pizdă, căcat, fut, pulă? N-o deranjează, de ce s-o deranjeze, ce, voi nu vă căcați, nu futeți, n-aveți pulă? Hă hă, poate n-aveți!

Hai, băi, gata, las-o mai moale, vorbești cam tare. Ne-aud vecinii, cheamă aștia poliția! Nu mai râdea nimeni, nu era chef.

Tu, Iță-Mihăiță-să-mi-mănânci-o-coiță, pân' la urmă de ce te bagi?

Ești bou, gata, lasă-mă.

V-ați ofticat, fraierilor! Gata, nu mai spun fut, căcat, pulă, pizdă. Da' hai să vă arăt un film cu bou' de taică-miu, că mi l-am salvat în telefon. Când simt că-mi trece furia pe el, mi-l pun și iar îmi vine să-i dau omor. Norocul lui că e-n Germania, că altfel... nu știu, sincer, ce ieșea. Și din telefon a început să curgă, întâi mai încet, apoi ceva mai tare,

Mi-s dragi cuvintele să știi/ Ele-mi sunt surorile/ Atunci, iubito, când nu vii/ Eu vorbesc cu florile.

Ia uitați-vă la el, futu-l în gât de prost, zice că are voce, cretinul.

Da' are, bă, ce-ai cu el? Uite ce frumos cântă, cred că se bat să-l aibă la nunți!

Are și pălărie, în morții mă-sii!

Așa și... dacă are pălărie, e motiv să-l omori?

Băi, Alex. A plecat cu o fufă când eu aveam doișpe ani. Nu tu pensie alimentară, nimic. Și acum un an mă caută că eu sunt tac-tu, hai să ne vedem. Vorbești serios, mânca-ți-aș pula, ce să vrei tu de la mine după douășcinci de ani? Douășcinci de ani, da?!

Ce seară minunată/ Mai spune-mi, iubito, o / Mai spune-mi că ești frumoasă/ Și că-mi vei fi mireasă/ Și vom avea o fată/ Mai spune-mi, iubito, o dată.

Și pân' la urmă ce voia?

Naiba să-l ia, crezi că m-am văzut cu el?

Poate vrea să te treacă în testament.

Siiigur, și marmotele înveleau pula-n ciocolată...

Telefonul a trecut din mână în mână și toți l-au privit pe muist, doar femeia, al cărei nume nici măcar nu-l știam și pe care toți ne străduiam s-o ignorăm, l-a luat și, fără să-l privească și fără să mă privească, mi l-a întins peste masă, mormăind ceva de neînțeles. Inițial am vrut să-l dau și eu mai departe, dar până la urmă m-am uitat. Un bărbat la șaiszeci și, ochelari de vedere și pălărie cu boruri largi, cu sacou și pantaloni sclipicioși, pe un platou ca de revelion '85, cântă cu gura lipită de un microfon portocaliu. Deci asta-i muistul, mi-am spus,

Nu mi-s dragi tăcerile/ Atunci când uiți de mine tu/ Eu vorbesc cu stelele.

Puteți să-l căutați pe YouTube dacă vă place. De ce nu faceți voi mai bine un fan club? Dacă îi trimiteți scrisorele, să-i spuneți că eu vi l-am recomandat.

L-am urât pe Casian din prima clipă. Poate de vină au fost chipul lui spălăcit, pielea albă, ca brânza, tivită cu arsuri mari de soare. Poate mersul lui de rățoi, picioarele zvârlite în lături, poate șosetele din sandale, poate cămașa hawaiană băgată în bermude de-alea de vând femeile în piață cu cinșpe lei. Poate mâna lui mică, extrem de mică și moale, grasuță, de băiețel dolofan, pe curul cât casa al femeii. Mâna cu care mi-a strâns în scârbă vârfurile degetelor. Am știut că despre ură este vorba, așa cum și el a știut-o. Nu urăști pur și simplu sau, mă rog, rareori o faci, dar atunci când e în tine, nu îi poți pune la îndoială prezența. Nimic nu e la fel de puternic precum ea. O forță năucitoare care preia controlul. Te conduce. Decide în numele tău.

A doua zi dimineață simțeam că mă sufoc, încă îmi mai întindeam picioarele sub cearșaful sălcui, pe lângă trupul zvelt și

lipicios al lui T., aş mai fi dormit, dar ea, forţa aceasta, era acolo, cu mine. Era şi furie, inima mi-o lua la goană, aşa că m-am dat jos din pat şi am ieşit afară. M-am spălat la repezeală pe dinţi lăsând apa cişmelei din curte să-mi stropească picioarele, picăturile reci mă făceau să-mi calculez totul sau cel puţin aşa credeam atunci. S-au trezit curând toţi ceilalţi, eu deja făcusem cafeaua în bucătărioara improvizată în fundul curţii sub o prelată murdară şi începusem să aduc câteva gustări pentru masă. Două-trei roşii, un ardei gras, un castravete, o bucăţică de brânză, doi heringi uscaţi, de care trăgeam deja de câteva zile şi care nu mai aveau de gând să se termine, o conservă de pateu de ficat. Îmi sorbeam cafeaua neagră şi, din când în când, ridicam ochii doar ca să văd cui i-a venit rândul la W.C.-ul din fundul curţii. Adevărul e că pe Casian îl pândeam eu; eu şi ura mea. A fost ultimul care s-a trezit, el şi femeia lui mare. Mândru că sunt cuman, scria pe tricoul lui negru, imitaţie de broderie de ie roşu cu alb. Nu s-a atins de cafeaua noastră de labagii, pentru că doar ea, femeia lui, ştia echilibrul perfect între apă, cafea şi zahăr. Şi ce pula, el nu bea decât Jacobs, nu căcaturi de-astea. Aşa că a expediat-o la aragazul cu butelie din şopron, să-i prepare cafeaua perfectă. S-a ridicat instantaneu în spatele ei şi a început să atingă lasciv aerul în care cu doar câteva fracţiuni de secundă înainte se mişcase curul ei uriaş, ea a părut că nu vede, dar eu şi acum sunt convinsă că ştia foarte bine ce se întâmplă în spatele ei, dar nu spunea nimic, că altfel probabil şi-ar fi luat-o. Îşi unduia palmele pe lângă curul de aer al femeii:

Ce cur, Dumnezeule, ce cur! Nu sunt fericit decât atunci când mă pierd în curul ăsta mare! Ce şitiţi voi, cu silfidele

voastre, ce înseamnă să fuți un cur ca ăsta. Cumanele așa trebuie că aveau curul.

Când femeia s-a întors cu cafeaua perfectă, am așteptat să pună căniile pe masă și să se așeze, și am atacat:

Ai făcut studiile la București?

La Moscova?

La Chișinău?

Și ce-ai făcut, Limbi Străine?

Femeia nu prea vorbea, adică nu vorbea deloc, doar dădea din cap, nu îți privea niciodată fața, privea cumva dincolo de tine și peste tine, fără contact vizual, doar capul ei blond, mare și frumos, în două mișcări ferme, da sau nu. Toți ceilalți, T., Alex și Mihai, au tăcut brusc, Alex tocmai mușcase o bucată de hering și timp de câteva secunde nu a îndrăznit să mestece, îi priveam gura cum plimbă dintr-o parte într-alta bucățica de pește sărat. T. a lăsat cana de cafea pe masă și nu s-a auzit când cana a atins blatul mesei, de parcă și-ar fi propus să nu facă zgomot, de parcă noi, toți ceilalți, dormeam, iar atingerea dintre cană și masă ne-ar fi trezit ireversibil. Măinile lui Mihai au rămas ocupate cu roșia, cu dreapta o ținea, iar cu stânga se pregătea să taie, Mihai era stângaci și toți păreau să știe ceva mai mult decât știam eu.

De când sunteți împreună? am mai întrebat, de data asta întorcându-mă cu totul spre Casian, care era în partea opusă a mesei, între T. și Alex, privindu-l fix în ochi. Mai mult de cinci secunde, cu siguranță.

Pizda mă-sii, ce pui atâtea întrebări?! Nu v-am spus să nu vorbiți cu ea? Eu vorbesc cu pereții aici? s-a ridicat Casian în sfârșit și a lovit cu pumnul în masă. Farfuria care era chiar acolo